

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Ing. J. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
IČ 70889546
Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č.j. KUKHK-8886/DS/2017/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6886/2017, sp. zn. 2016/6838/SPR-SR-HAL, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 27. 3. 2016 ve 14:02 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 70 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 67 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. KUKHK-8886/DS/2017/SR, včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do deseti bodů, pojmenovaných: Námitky v řízení prvního stupně, Vady výroku, Měření rychlosti, Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, Protiústavnost, Porušení práva na soukromí žalobce, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, Neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřicího zařízení, Nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby měřicího zařízení, Neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, tedy žádné porušení zásady, žádný přestupek bez zákona. V jedenáctém bodu žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. K prokázání svých tvrzení navrhl žalobce provedení těchto důkazů:
 - obrazové přílohy žaloby,
 - svědecké výpovědi starosty obce Mladé Buky a vedoucího obecního policie,
 - návodu k obsluze měřicího zařízení a jeho čtení soudem,
 - protokolů o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
8. Přestože pod bodem II. svého vyjádření vyjmenoval žalovaný převážnou část žalobních námitek, vyjádřil se pouze k námitce žalobcem označené Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, a to tak, že uvedl, že takovou povinnost zákon neukládá a že zákonem č. 133/2011 Sb. bylo novelizováno ust. § 79a zákona o silničním provozu, kde je uvedeno pouze to, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel. Tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
9. Závěrem žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
10. Vzhledem k uvedenému navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

11. K jednání soudu se dne 13. 3. 2019 dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
12. Po zahájení jednání zástupce žalobce plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby s tím, že ponechává na zvážení soudu, zda postup při měření rychlosti vozidla, při kterém dochází k porušování práva účastníků silničního provozu na soukromí, může vést k odhalování přestupkové činnosti. Z podané žaloby se podává, že je sporné, zda měření provedla obecní policie, neboť se jeví, že měření provedlo zařízení, které vlastní soukromá firma a zařízení není v plném rozsahu ovládáno obecní policií. Žalobce nezná skutkovou podstatu překročení rychlosti změřené úsekovým měřením, nerozumí výroku vztahujícímu se k porušení jeho povinnosti, neví, jakou povinnost porušil. Otázkou dále zůstává, zda určení místa k měření rychlosti ze strany obecní policie podepsala oprávněná osoba za Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje.
13. Soud následně konstatoval písemné vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 13. 7. 2017. Poté soud přistoupil k vylíčení podstatných okolností projednávané věci a konstatoval k důkazům soudem opatřené podklady k námitkám žalobce a to:
 - návod k použití systému SYDO TRAFFIC VELOCITY společnosti GEMOS CZ, včetně certifikátu Českého metrologického institutu - schválení tohoto typu měřidla číslo 0111-CS-C004-12 z 2. 2. 2012 splatností do 1. 2. 2022;
 - vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s r.o., Ing. B. P., jednatele společnosti, ze dne 13. 2. 2019, ve kterém je uvedeno, že systém SYDO Traffic Velocity standardně pracuje tak, že měřené vozidlo je zaznamenáno na tzv. vjezdové a výjezdové bráně. Na výjezdové bráně je vypočtena a vyhodnocena rychlost vozidla (z doby průjezdu měřeným úsekem). V případě, že vozidlo překročí rychlost nastavenou na daném zařízení, jsou údaje o

takovém překročení, v rámci pravidelného cyklu, odesílány do systému Městské policie. Pokud vozidlo rychlost nastavenou na daném zařízení nepřekročí, zaznamenaná data se neukládají a neodesílají. V případech, kdy dochází ke zpracování osobních údajů, je pro společnost GEMOS CZ, spol. s.r.o., samozřejmostí dodržování vysokých standardů jejich ochrany proti zneužití či jinému nedovolenému užití. Společnost přijala příslušná technická, personální, a bezpečnostní opatření zajišťující maximální ochranu osobních údajů při jejich zpracování, ke kterému dochází pouze v rozsahu nezbytně nutném a výhradně za účelem plnění smluvních či zákonných povinností. K tomuto důkazu žalobce uvedl, že se jedná pouze o vyjádření soukromé firmy, která může napsat cokoli a nemusí to být pravda, proto v zájmu řádného objasnění věci je na místě provést důkaz odpovědným pracovníkem firmy (ředitel, jednatel nebo technický pracovník), který by vypovídal pod sankcí křivé výpovědi. Žalobce tvrdil, že nemá jistotu, že vyjádření jednatele společnosti GEMOS CZ, spol. s.r.o. obsahuje pravdivé údaje. Navíc vyjádření není dle žalobce konkrétní a nevysvětluje věci, které byly v žalobě uvedeny;

- obrazovou přílohu žaloby.

14. Žalobce při jednání navrhl k provedení další důkaz, a to výslech osoby, která prováděla měření. Ta by měla vypovídat k místu, kde se pohybovalo měřené vyfotografované vozidlo, neboť dle zástupce žalobce „to není podchyceno“ a z fotografické dokumentace přestupku, která je založena ve správním spise nevyplývá, kde byla tato pořízena. Zda to bylo skutečně v obci, v úseku měření. Závěrem svého návrhu však zástupce žalobce shrnul, že „taková osoba asi neexistuje, protože se jedná o automatizované měření.“
15. Soud zvážil navrhovaný důkaz a považoval jej za nedůvodný, neboť měl za to, že skutkový stav zjištěný ve správním řízení ve spojitosti s důkazy, které provedl při jednání, jsou dostatečné pro posouzení věci a provedení dalších, v žalobě navrhovaných důkazů i důkazu navrhovaného při jednání, považuje již za nadbytečné. Usnesením proto návrhy na provedení důkazů obsažených v žalobě zamítl, stejně jako návrh na provedení výslechu osoby, která prováděla měření.
16. V závěrečném návrhu odkázal zástupce žalobce na žalobu jako celek, za aktuální body žalobce označil tyto: Porušení práva na soukromí žalobce - plošné monitorování vozidel v době, kdy není jisté, zda řidiči vozidel poruší nějaké právní předpisy. Na takovémto postupu měření nelze dle zástupce žalobce stavět obvinění z porušování dopravních nebo jiných právních předpisů. Z provedených důkazů, zejm. z vyjádření vlastníka měřicího zařízení, společnosti GEMOS CZ, spol. s.r.o., se žalobci podává, že měřicí zařízení je zařízením soukromé firmy, kterému rozumí pouze soukromá firma, a proto je těžko uvěřit, že měření je plně v kompetenci obecní policie. Proč si obec měřicí zařízení nekoupí sama, proč vydává veřejné prostředky na užívání cizí věci, zda se jí to ekonomicky vrátí, kdyby si zařízení koupila, bylo by jasné, že měření provádí obecní policie. Měřicí zařízení je na komunikaci umístěno volně, není plně pod kontrolou obecní policie, není tak dle žalobce zaručena ochrana osobních údajů. Zástupce žalobce upozornil v rámci svého návrhu na skutečnost, že osoba označená žalobcem za řidiče vozidla nebyla hledána Vězeňskou službou ČR a nelze tak vyloučit, že není ve výkonu trestu odnětí svobody či ve vazbě. Jako poslední námitku uvedl ve svém návrhu zástupce žalobce žalobní námitku Neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, tedy žádné porušení zásady, žádný přestupek bez zákona.

V. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., po projednání věci a provedení důkazů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov oznámení ze dne 11. 4. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření rychlosti jízdy), k němuž došlo dne 27. 3. 2016 ve 14:02 hod. na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, konkrétně na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, naměřena rychlost jízdy 70 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 67 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Přílohou uvedeného oznámení městské policie byla fotodokumentaci měřeného vozidla, na které je uveden měřicí přístroj, přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato mu byla doručena dne 18. 5. 2016. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 31. 5. 2016 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan F. S., zaměstnanec zmocněnce žalobce.
19. Správní orgán I. stupně dne 7. 6. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Zástupce žalobce následně správnímu orgánu poskytl ještě mailovou adresu pana F. S. Na tuto mailovou adresu zaslal správní orgán žádost o sdělení doručovací adresy. Odpovědí mu byla omluva F. S., že se mu nedaří kontrolovat v pravidelných intervalech poštovní schránku. Současně v této korespondenci požádal správní orgán o doručování na mailovou adresu. Reakcí správního orgánu bylo poučení pana S. ve smyslu § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vztahující se k doručování na elektronickou adresu. Odpovědí správnímu orgánu byla žádost o doručování na adresu D. 13, B., ze dne 18. 7. 2016, podepsaná F. S. Správní orgán I. stupně proto písemností ze dne 29. 7. 2016 opětovně předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v Brně. Zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Pan F. S. byl jako neznámý adresát označen i na zásilce zaslané do místa jeho trvalého bydliště, kterou byl rovněž předvolán k podání vysvětlení. I tato zásilka byla správnímu orgánu I. stupně vrácena zpět

20. Následně bylo do správního spisu založeno sdělení Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 7. 10. 2016, dle něhož tato osoba neprochází žádnou z dostupných evidencí Policie České republiky.
21. Pro výše uvedené správní orgán I. stupně věc dne 26. 10. 2016 odložil s odkazem na § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.
22. Písemností ze dne 3. 11. 2016 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 2. 12. 2016 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Tato písemnost byla zmocněnci žalobce doručena dne 9. 11. 2016. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování bez přítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, kteří se bez omluvy nedostavili. O tom byl sepsán téhož dne Protokol.
23. Následnou písemností ze dne 6. 12. 2016, která byla zmocněnci žalobce doručena téhož dne, správní orgán I. stupně žalobci oznámil, že v souvislosti se shromážděním podkladů pro vydání rozhodnutí ukončil dokazování ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit. Žalobce v rámci uvedeného oznámení správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu poučil o jeho možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění. K tomu určil termín 18. 1. 2017 v 8:00 hodin s tím, že dále uvedl, že žalobce se může v odůvodněných případech, po telefonické domluvě či jiném projednání, seznámit s podklady pro rozhodnutí i v jiném termínu. Závěrem byl žalobce ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu poučen o tom, že k podání učiněném po uvedeném termínu nepřihlédne a přistoupí k vydání rozhodnutí. Dne 18. 1. 2017 se žalobce, ani jeho zástupce k seznámení se spisovou dokumentací nedostavili. Téhož dne, v 18:55 hod zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně své vyjádření.
24. Dne 25. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora citované rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
25. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce ani jeho zástupce nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil.
26. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 24. 4. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
27. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto

přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
29. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“*

Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

30. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu ani stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

31. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

NÁMITKY V ŘÍZENÍ PRVÉHO STUPNĚ

32. Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu stručně konstatuje, že přezkum vyřízení námitek uplatněných žalobcem v řízení prvního stupně, tedy před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Krajský soud přezkoumává napadené rozhodnutí a hodnotí, zda se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí a hodnotí, zda se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Lze konstatovat, že žalovaný této povinnosti dostál.

VADY VÝROKU

33. Nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval dle žalobce správní orgán o uložené sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na blanketní dispozici ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, měl správní orgán ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovat právní normu, na kterou blanketní právní norma (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu) odkazuje. K uvedenému žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 60 A 10/2014-33. Ve spojitosti s uvedeným namítl žalobce i absenci ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve výroku rozhodnutí, a to s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2006, č.j. 2 As 111/2015-42 .
34. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. Absence tohoto navazujícího ustanovení není však sama o sobě způsobila být důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. K judikatuře uvedené k námitce (rozh. KS v Ústí nad Labem, pob. Liberec ze dne 9. 4. 2015) má krajský soud za to, že není příliš přiléhavá, neboť upravuje právní kvalifikaci skutku, na jejíž formulaci jsou bezesporu kladeny judikaturou vyšší nároky.

35. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán na str. 8 a 9 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.
36. Pro nesrozumitelnost je dle žalobce výrok rozhodnutí dále nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu. Dle žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 9. 2015, č.j. 111/2015-42 však: „Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“ Z výroku dle žalobce nelze dovodit, že údajné porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, ani to, že přestupek byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv tyto skutečnosti jsou znakem skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu.
37. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, nebo zjištění porušení pravidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jak se žalobce mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení §

125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.

MĚŘENÍ RYCHLOSTI

Rychlostní limit, úsekové měření, umístění dopravních značek B 20a

38. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu se skutečností, neboť „v místě křižovatky“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
39. S odkazem na § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. a na § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu na satelitním snímku vyznačil hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „v místě křižovatky“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by dle žalobce tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.
40. Žalobce dané místo ohledal a zjistil, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřel proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak dle žalobce v rozporu se skutečností, současně je mu kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.
41. Žalobce namítl, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jeho vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně překročit rychlost o 11 km/h „v místě křižovatky“.
42. Z výstupu z rychloměru se sice podává, že vozidlu byla změřena rychlost 70 km/h, resp. 67 km/h po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h. S ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m).
43. Tuto skutečnost dle žalobce správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce „v místě křižovatky“ překročil rychlost o 17 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dle žalobce dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“. I kdyby proto v místě křižovatky skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, neměl by výrok o vině zákonný podklad, neboť s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem nelze nad veškerou pochybnost vyvrátit, že právě v místě křižovatky (která svou délkou tvoří zhruba pětinu měřeného úseku) jel žalobce předpisově, resp. rychlostí nižší (nebo i vyšší), než je 61 km/h. Nebylo tedy nad veškerou pochybnost prokázáno, že se stal skutek, který je žalobci výrokem rozhodnutí prvního stupně kladen za vinu a rozhodnutí prvního stupně je proto v rozporu s ust. § 3 správního řádu.

44. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu též namítl, že správní orgán neprovedl žádný přímý důkaz o tom, že by údajně porušená dopravní značka byla na dané místo skutečně umístěna.
45. Krajský soud konstatuje, že žalobce v rámci uvedeného opomíjí nespornou skutečnost, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky, vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
46. Relevanci postrádá i fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Námitka žalobce, že v místě křižovatky rychlostní limit neplatil, nemůže obstát, neboť ten by naopak přestal platit až s koncem hranice křižovatky. Podstatné je však to, že žalobce své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky nebyla porušená dopravní značka umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení. Ze satelitního snímku připojeného žalobcem k žalobě pak tato skutečnost rovněž nelyne.
47. Průběh celého správního řízení a chování žalobce v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce tuto námitku v celém správním řízení vůbec nevzněl, tedy nerozporoval, že v měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h platil. Z obsahu odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, např. z pasáže, v níž se zabývá popisem zvýšené rizikovosti nehod v měřeném úseku je zřejmé, že je správnímu orgánu prvního stupně situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobce tuto námitku rovněž nevzněl. Krajský soud uvedené námitce přisvědčit nemohl.
48. K žalobcově námitce, že správní orgán postupoval nezákonně, neboť prováděl dokazování mj. situačním plánkem, aniž jej o tom vyrozuměl, a žalobce se tedy tohoto zcela zásadního dokazování nemohl účastnit, kdy takový postup označil žalobce v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, krajský soud podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn. Ani jedné možnosti však on, ani jeho zástupce nevyužili.

AUTOMATIZOVANÝ TECHNICKÝ PROSTŘEDEK POUŽÍVANÝ BEZ OBSLUHY

49. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že měřící zařízení SYDO TRAFFIC VELOCITY je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, co to automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy je (jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy) a jakými znaky

se vyznačuje použitý rychloměr (a odkud a jakým způsobem taková zjištění čerpá). Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

50. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
51. Správní orgán prvého stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o. coby pronajímatelem, a městem Trutnov coby nájemcem, ze dne 7. 2. 2014, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a Městysem Mladé Buky, včetně jejího dodatku ze dne 23. 12. 2013, Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012). Na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
52. Pro příklad uvádí krajský soud citaci z uvedeného Certifikátu: „*Silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem typu SYDO Traffic Velocity je určen k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
53. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

PROTIÚSTAVNOST

54. V dalším z žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
55. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se opakovaně zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

56. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
57. Naposledy se pak vyjádřil k dané problematice Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl ÚS 15/16, jímž zamítl další návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, s tím, že neshledal nesoulad uvedených ustanovení s ústavním pořádkem České republiky.
58. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

PORUŠENÍ PRÁVA NA SOUKROMÍ ŽALOBCE

59. V tomto žalobním bodu namítal žalobce porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí.
60. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.
61. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
62. Nad výše uvedené považuje krajský soud za vhodné konstatovat obsah vyjádření spol. GEMOS CZ, spol. s r.o. ze dne 13. 2. 2019, ve kterém je uvedeno, že „systém SYDO Traffic Velocity standardně pracuje tak, že měřené vozidlo je zaznamenáno na tzv. vjezdové a výjezdové bráně. Na výjezdové bráně je vypočtena a vyhodnocena rychlost vozidla (z doby průjezdu měřeným úsekem). V případě, že vozidlo překročí rychlost nastavenou na daném zařízení, jsou údaje o takovém překročení, v rámci pravidelného cyklu, odesílány do systému Městské policie. Pokud vozidlo rychlost nastavenou na daném zařízení nepřekročí, zaznamenaná data se neukládají a neodesílají. V případech, kdy dochází ke zpracování osobních údajů, je pro společnost GEMOS CZ, spol. s r.o. samozřejmostí dodržování vysokých standardů jejich ochrany proti zneužití či jinému nedovolenému užití. Společnost přijala

příslušná technická, personální, a bezpečnostní opatření zajišťující maximální ochranu osobních údajů při jejich zpracování, ke kterému dochází pouze v rozsahu nezbytně nutném a výhradně za účelem plnění smluvních či zákonných povinností.“

NEOZNÁMENÍ ÚSEKU MĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÝCH VOZIDEL DOPRAVNÍ ZNAČKOU

63. K této námitce krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.

NEEXISTENCE ZNALOSTI PRINCIPU FUNGOVÁNÍ MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ. NEMOŽNOST PŘEZKOUMAT ŘÁDNOST MĚŘENÍ A NEPROVEDENÍ NÁVODU K OBSLUZE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

64. Přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, ve kterém je způsob měření pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl.

NESPRÁVNÁ FUNKCE MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ NA ZÁKLADĚ NEDOSTATEČNÉ ÚDRŽBY MĚŘÍČÍHO ZAŘÍZENÍ

65. Žalobce tvrdí, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Pokud jsou dvě kamery měřícího zařízení instalovány na sloupech po celý rok, tak je zřejmé, že jsou vystaveny nepříznivým povětrnostním podmínkám a to dešti, prachu, sněhu, která je mohou logicky poškodit. Obdobně umístění měřícího zařízení na sloupu znamená, že měřicí zařízení je ovlivněno chvěním tohoto sloupu. Z rozhodnutí o přestupku se nepodává, že by měřicí zařízení bylo řádně udržováno. Zcela nepochybně musí být pravidelně čištěny čočky kamer, o čemž musí být vedena řádná dokumentace. Ze správního spisu se nepodává, kdy naposledy před měřením rychlosti vozidla ve věci žalobce bylo provedeno čištění čoček. Kamery jsou volně přístupné, jsou v podstatě zcela bez dozoru a lze s nimi libovolně manipulovat, a to i třeba ze strany dětí. Správní orgán dostatečně nevyloučil, že by kamerový systém byl řádně udržován, a proto žalobce navrhuje vyžádání dokumentace k údržbě měřícího systému za účelem zjištění, zda byl řádně servisován, neboť fotodokumentaci o přestupku považuje na špatně čitelnou a nasvědčující tak v míře vyšší než pravděpodobné, že kamery a záznamové zařízení již nefungovalo správně.
66. K výše uvedené námitce krajský soud konstatuje stejné, co bylo již shora uvedeno v rámci vypořádání se s námitkou týkající se fotodokumentace deliktního jednání. Tedy že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním

orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

NEEXISTENCE SKUTKOVÉ PODSTATY PŘEKROČENÍ NEJVÝŠE POVOLENÉ RYCHLOSTI VE VYMEZENÉM ÚSEKU PRŮMĚRNOU RYCHLOSTÍ MOTOROVÉHO VOZIDLA

67. Jako další žalobní bod uplatnil žalobce námitku, že platný právní řád skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy nezná.
68. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti).
69. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách NSS publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách NSS nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

70. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
71. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. března 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu